

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558885856/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

«Nei visselig! – svarede Saxo med Varme og trykte Erkebispens Haand – ingen retfærdig Bedømmer af eders christelige Digt, forsaa-vidt jeg allerede kjender det, vil kunne Andet, end høiagte det fromme gudelige Sind saavel som den Lærdom og Skarpsindighed, I deri lægger for Dagen. At mangen Betragtning deri mere synes at egne sig for en theologisk Dissertation, end for et Poem, den Mening har jeg vel yttret engang, ærværdige Herre, men jeg veed, I tillader mig gunstig at sige min Mening reent ud. Een Indvending maa I tillade mig endnu, for den Kjærligheds Skyld, hvormed jeg veed I betragter mit Liv og min Gjerning i Verden: et Ord har I sagt, som har saaret mig og hvori jeg troer, I har Uret; det er nemlig eders Daddel udi *Prooemia* over den verdslige Poesie og de saakaldte Fabler, som I anseer for saa skadelige for Ungdommen. Uden Levningerne af vor gamle verdslige Poesie og vore høist mærkværdige Oldsagn, som Mange ville kalde Fabel og Digt, vidste jeg kun Lidet at fortælle om vore Fædres Aand og Tænkemaade, og ved at kjende sine Fædre for-dærves visselig ikke vor Ungdom.»

«Kjære Fader Saxo! – svarede Erkebisen og klappede ham beroligende paa Skulderen – I veed jo med hvilken Glæde jeg har læst de ti første fortreffelige Bøger af eders Historie, og at det følgelig ikke kan være min Mening, at den verdslige Poesie og de mærkelige Sagn, I deri har bevaret fra Forglemmelsen, ere Taat og uberydelige Fabler; men jeg mener kun, at alt Sligt med Variighed maa bibringes Ungdommen, hvis det ikke skal være uchristelige Fordomme og hedensk Øvertro, som *exempli gratia* den nu saa gængse Tro paa Stjernernes Indflydelse paa det menneskelige Liv, som man endogsaa siger, vor unge heltmodige Konge ikke skal være aldeles fri for:

*Qualiter ex astro, sensu vitæque carente,
Dependet Homo, rationis dote beatus*.*

«Om Sligt tør jeg ikke domme – svarede Saxo betænkelig, og Erkebispens sidste Ytring gav hans Tanker pludselig en anden Retning, – Men vist er det – vedblev han – vor unge Konge er fød under mærkelige Auspicier og jeg tør vel sige under en vidunderlig, en gaade-

* → Som af Stjernen, der selv er Sands og Lav har i Sic,
Afhæng Mennesket, hvem Fornuftens Lykke blev givet.